ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ρουλταμπίλ ἄκουσε τὴ μπαλαλάϊκα νὰ σβύνη καὶ τὴν τελευταία νότα τοῦ τραγουδιοῦ νὰ ξεψυχάη..

—Εἶνε πολὺ λυπητερό! ψιθύρισε. Ἂς τελειώνουμε!..

Καὶ σηκώθηκε. Μὰ κλονίστηκε. Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ ἐπαναστάτες πῆγαν νὰ τὸν πάρουν. Ἡ ἀγχόνη εἶχε ἑτοιμαστῆ. Τὸν συνόδευσαν ὥς τὸ ὑπόστεγο. Ὅταν βρέθηκε κάτω ἀπ' τὴν κρεμάλα, ὁ νεαρὸς πρόεδρος τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου, τὸν ρώτησε :

—Κύριε, μήπως ἔχετε νὰ προσθέσετε τίποτε σχετικῶς μὲ τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι ;

—Θεέ μου! εἶπε ὁ Ρουλταμπίλ, ἡ καταδικαστικὴ αὐτὴ ἀπόφασις εἶνε συνταγμένη σὲ ὕφος σχεδὸν λογοτεχνικό! Τὸ μόνο ἐλάττωμα ποὺ τῆς βρίσκω εἶνε ἡ συντομία της, μὰ δὲν μοῦ λέτε, γιατὶ δὲν κάνει διόλου λόγο γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ διέπραξα, συντελῶντας στὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ δυστυχισμένου Μιχάλη Κορσακώφ ;

—Ὁ Μιχάλης Κορσακώφ ἦταν ἕνας ἄθλιος, ἕνας παληάνθρωπος! φώναξε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ὁ ὁποῖος στεκότανε, στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, ἀντίκρυ ἀκριβῶς στὸν Ρουλταμπίλ. Ἡ ἀστυνομία τοῦ Κοιντριάν, σκοτώνοντας αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, μᾶς ἀπάλλαξε ἀπὸ ἕνα προδότη!..

Ὁ Ρουλταμπίλ ἔβγαλε μιὰ κραυγή... μιὰ κραυγὴ χαρᾶς... ἂν καὶ εἶχε λόγους νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι ἡ κατάστασις δὲν ἦταν διόλου εὐχάριστη γι' αὐτόν. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν χαροποίησε, μέσα στὴ δυστυχία του, ἦταν ἡ παρήγορη σκέψη ὅτι δὲν εἶχε γελαστῆ, νομίζοντας πὼς ὁ Κορσακώφ ἦταν ὁ δηλητηριαστής! Ὅτι δὲν εἶχε κάνει ἔγκλημα, συντελῶντας στὸ θάνατό του!

—Μὲ συγχωρῆτε, μὲ συγχωρῆτε!... τραύλισε μὲ φωνή, τὴν ὁποία ἡ χαρὰ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται βραχνὴ—σὰν νὰ εἶχε σφίξει κόλλας τὸ λαιμό του ὁ βρόχος τῆς ἀγχόνης ποὺ τὴν ἔστηναν ἀπὸ πίσω του—μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι... μὰ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ διευκρινίσετε ἕνα σημεῖο... Εἶνε ἀλήθεια πὼς ὁ Μιχάλης... ὁ Μιχάλης Κορσακώφ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς χειρότερους παληανθρώπους ;

— Ὁ μεγαλείτερος ἀπ' ὅλους τοὺς παληανθρώπους ποὺ γνώρισα! ἀποκρίθηκε ὁ πρόεδρος.

— Αὐτὸ λέω κ' ἐγώ, ἀγατητέ μου κύριε! φώναξε ὁ Ρουλταμπίλ. Συμφωνῆτε, λοιπόν, πὼς ἦταν ἕνας προδότης, ἕνας ἐλεεινὸς προδότης ;..

— Ἕνας δηλητηριαστής! ἀκούστηκαν πολλὲς φωνὲς μαζύ.

—Ἕνας κοινὸς δηλητηριαστής!.. φώναξε ὁ Ρουλταμπίλ. Μὰ πέστε το, ἐπὶ τέλους!.. Γιατὶ δὲν τὸ λέτε καθαρὰ καὶ χωρὶς δισταγμό ; Ὁ Μιχάλης Κορσακώφ ἦταν ἕνας κοινὸς δηλητηριαστής, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν προφασι ὅτι εἶνε ἰδεολόγος μηδενιστής, φρόντιζε μονάχα γιὰ τὶς ἀτομικές του ὑποθέσεις... δούλευε μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό του... καὶ σᾶς πρόδινε καὶ σᾶς γελοῦσε ὅλους!.. Ἔτσι δὲν εἶνε ;

Ἡ φωνὴ τοῦ Ρουλταμπίλ ἄρχισε νὰ γίνεται βροντώδης.

— Ναί! τοῦ ἀπάντησε ἕνας ἀπὸ τοὺς παρισταμένους. Εὐτυχῶς, οἱ ἴδιοι οἱ ἐχθροί μας ἀνέλαβαν νὰ τὸν τιμωρήσουν!..

— Ἐγὼ τὰ κανόνισα ἔτσι τὰ πράγματα, γιὰ νὰ βρῆ ὁ προδότης αὐτὸς τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἄξιζε!.. φώναξε ὁ Ρουλταμπίλ, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ χαρά. Εἴδατε τί ὡραῖα ποὺ τὰ κατάφερα ὅλα!... Ἐγὼ σᾶς ἔκανα ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!.. Τὸ ἤξερα καλά, βλέπετε, πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ γελαστῶ ἐγώ! Ὅπως δυὸ καὶ δυὸ κάνουν τέσσερα, ἔτσι καὶ ὁ Ρουλταμπίλ δὲν πέφτει ποτὲ ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς του!.. Τὰ πράγματα, κύριοι, εἶνε εὐχάριστα!...

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ Ρουλταμπίλ γελιότανε πολύ, γιὰ τὸν ἑαυτό του τοὐλάχιστον. Γιατὶ εἶδε τὸν τζέντλεμαν, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε συλλάβει, νὰ τὸν πλησιάζη, μὲ το κασκέτο στὸ χέρι καὶ νὰ τοῦ λέη μὲ ἔκφρασι λύπης στὸ πρόσωπο :

—Ἐμάθατε, λοιπόν, τώρα, κύριε, γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἀναφέρεται διόλου στὴν καταδικαστική σας ἀπόφασι τὸ περιστατικὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μιχάλη Κορσακώφ ποὺ δὲν εἶνε ἐπιβαρυντικὸ γιὰ σᾶς. Ὡστόσο, πρέπει νὰ ἐκτελέσουμε τὴν ἀπόφασι αὐτή, ποὺ τὴν δικαιολογεῖ ἐξ ἄλλου τὸ γεγονὸς ὅτι...

—Ἀ! γιὰ σταθῆτε μιὰ στιγμή! τὸν διέκοψε ὁ Ρουλταμπίλ. Τώρα, ποὺ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν γελάστηκα καὶ πὼς ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ὁ ἀλάνθαστος Ρουλταμπίλ, θέλω νὰ ζήσω, νὰ χαρῶ τὴ ζωή μου!..

Μερικὰ ὑπόκωφα ψιθυρητά, ποὺ ἀκούστηκαν σὲ τόνο ἀπειλητικό, ἀπέδειξαν στὸν κατάδικο ὅτι ἡ ὑπομονὴ τῶν δικαστῶν του ἄρχιζε νὰ ἐξαντλῆται.

—Τὸ ξέρουμε, κύριε, εἶπε ὁ πρόεδρος, πὼς δὲν ἀνήκετε στὴν ὀρθόδοξη θρησκεία. Ὡστόσο, ἂν χρειασθῆτε κανένα παπᾶ γιὰ νὰ σᾶς μεταλάβη, ἔχουμε ἕναν στὴ διάθεσί σας...

—Λαμπρά, ἔξοχα! φώναξε ὁ Ρουλταμπίλ. Νἀρθῆ ἀμέσως ἐδῶ αὐτὸς ὁ παπᾶς!..

«Θὰ κερδίσουμε λίγο χρόνο, καὶ αὐτὸ εἶνε ὁπωσδήποτε ἕνα κέρδος» εἶπε συγχρόνως μὲ το νοῦ του ὁ ρεπόρτερ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες τράβηξε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μικρὲς καλύβες, ποὺ τὴν εἶχαν μεταβάλει, φαίνεται, σὲ παρεκκλῆσι, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι οὐντρεφοί του ἔριχναν στὸ Ρουλταμπίλ βλέμματα ὄχι καὶ τόσο φιλικά, ὅπως πρῶτα. Ἂν ἡ γενναιότης τοῦ Ρουλταμπίλ τοὺς ἔκανε στὴν ἀρχὴ νὰ τὸν συμπαθήσουν, ἡ φωνές, ἡ διαμαρτυρίες καὶ ἡ ἀτέλειωτες συζητήσεις ποὺ ἄρχισε ὕστερα,—καὶ ποὺ δὲν εἶχαν ἄλλο σκοπό, παρὰ νὰ ἐπιβραδύνουν τὴν ὥρα τῆς ἐκτελέσεως—ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ χάση ὁ ρεπόρτερ τὴν εὔνοια πολλῶν ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες...

Ξαφνικά, ὁ Ρουλταμπίλ ἀνέβηκε μόνος του στὸ σκαμνὶ ποὺ ἦταν κάτω ἀπ' τὴν ἀγχόνη. Ὅλοι νομίσανε πὼς τὸ εἶχε πάρει ἐπὶ τέλους ἀπόφασι νὰ δώση ἕνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν κωμωδία —καὶ νὰ πεθάνη σὰν παλληκάρι. Ὡστόσο, ὁ ρεπόρτερ δὲν ἀνέβηκε στὸ σκαμνί, παρὰ νὰ...βγάλη ἀφ' ὑψηλοῦ ἕνα λόγο :

— Γιατὶ δὲν θέλετε νὰ μὲ καταλάβετε, κύριοι, εἶπε. Ἀφοῦ δὲν μὲ θανατώνετε, ἐπειδὴ καθάρισα ἀπὸ τὴ μέση τὸ Μιχαὴλ Νικολάϊεβιτς, τότε γιατὶ ἐπιμένετε νὰ ἐκτελεσθῆ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ; Γιατὶ θέλετε νὰ μοῦ ἐπιβάλετε τὸν τρομερὸ αὐτὸ θάνατο ; Μήπως ἐπειδὴ ἔγινα ἀφορμὴ νὰ συλληφθῆ ἡ Νατάσα Φεοντορόβνα ;.. Δὲν δυσκολεύομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω ὅτι στάθηκα λίγο ἀδέξιος... Λυπᾶμαι κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος γι' αὐτὸ καὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ συγχωρέσω τὸν ἑαυτό μου.

— Ἐσεῖς εἰδοποιήσατε, πυροβολῶντας στὸν ἀέρα, νὰ τρέξουν οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Κοιντριὰν νὰ συλλάβουν τοὺς μηδενιστάς!.. Κάνατε καθήκοντα ταπεινοῦ χαφιέ..

Τοῦ κάκου ὁ Ρουλταμπίλ προσπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῆ, νὰ ἐξηγηθῆ, νὰ δώση στοὺς παρισταμένους νὰ καταλάβουν πὼς εἶχε πυροβολήσει ἀκριβῶς γιὰ νὰ εἰδοποιήση τοὺς μηδενιστὰς ὅτι διέτρεχαν κίνδυνο νὰ συλληφθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς. Κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τὸν πιστέψη.

— Ἀ! νά, ἦρθε καὶ ὁ παπᾶς! εἶπε τότε ὁ τζέντλεμαν, ποὺ εἶχε συλλάβει τὸν ρεπόρτερ.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ

(Ὁ συλληφθεὶς διὰ τὰς καταχρήσεις τῶν Συντάξεων Διευθυντὴς τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου καὶ υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου Ἀχιλ. Παράσχου. Αἰμίλιος Παράσχος, ἔγραφε στὴ νεότητά του ποιήματα. Χάριν τῶν ὀναγνωστῶν μας δημοσιεύουμε ἐδῶ ἕνα ἐξ αὐτῶν).

Ἐκεῖ στὸ μνηματάκι σου ποὺ γέρνεις μαζεμμένο
σὰν χλωμιασμένο γιασεμὶ σὲ χῶμα πστισμένο,
πές μου, φευγάτο ὄνειρο, βογγᾶς καὶ μέσ' τὸ χῶμα,
ἀγκομαχοῦν τὰ στήθεια σου, ἀχᾶ ἡ ψυχή σου ἀκόμα;
Πές μου, σκορπᾶ τριγύρω τὸ μαῦρο τὸ σκοτάδι,
σὰν ἀστεράκι τῆς αὐγῆς, χλωμό, μισοσβυσμένο,
τὸ δάκρυ τοῦ Πατέρα σου, τοῦ καντηλιοῦ τὸ λάδι
καὶ σὲ φωτιὰ στὸν ὕπνο σου, λουλοῦδι μου θαμμένο;
Ἐγὼ κεράκι φτωχικὸ καὶ δάκρυ καὶ λιβάνι
νὰ φέρω στὴ φωλίτσα σου ἀνώφελα πασχίζω,
γιατὶ μακρυὰ σου κοίτομαι, ὁ θρῆνος σου δὲ φθάνει
καὶ δὲν μπορῶ τὶς νύχτες σου κρυφὰ νὰ νανουρίζω.
Τάχα βαθειὰ στὸν ὕπνο σου ξαφνιάζεσαι καὶ τώρα,
κι' ἀκόμα νανουρίσματα, στερνά, ξεψυχισμένα,
ἐκεῖ στοῦ τάφου τὴ νυχτιά, εἰς τῶν νεκρῶν τὴ χώρα
ζητᾶς ἀπ' τῆς μανούλας σου τὰ θλιμμένα ;
Ἀκοῦς, μικρό μου ἀδιάκοπη μοιρολογιοῦ ἁρμονία,
ἢ μᾶς τὴν πνίγει τὴ φωνὴ τὴν ἀποκαμωμένη
ὁ Σίφωνας ὅπου κτυπᾶ μ' ἀλύπητη μανία
τοὺς κλώνους τῆς φτωχῆς ἰτιᾶς ποὺ γέρνει πικραμένη;
Σὲ κλαῖνε πάντα, ἀγάπη μου· καὶ στῆς νυχτιᾶς τὰ βάθη
καὶ στῆς αὐγούλας τὴ δροσιὰ τὸ δάκρυ τους δὲ στάθη
ζητοῦν σιμά σου μιὰ στενὴ σανίδα, λίγη ἄκρη
κορμὶ ν' ἀφήσουν ἄψυχο, λυωμένο ἀπὸ τὸ δάκρυ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ